

Libris

ERIC LINDSTROM

Respect pentru oameni și cărți

SPUNE-MI DACĂ ZÂMBEȘTI

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

YA
COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Marissa plânge în hohote. Din nou.

— Apoi... apoi... el nu...

Vocea ei adâncă aproape că se transformă în grohăit.

Jalnic. Și e și fată isteță, mai puțin în ceea ce îl privește pe Owen.

— Nu ați putea vorbi cu el?

Eu nu răspund și nici Sarah nu o face. Noi oferim sfaturi utile – ba chiar gratuit –, dar nu ne implicăm niciodată. I-am spus asta Marisei de nenumărate ori; ar fi o risipă de oxigen să îi spunem din nou. Nu avem decât să așteptăm să își verse amarul până la capăt. Oricum nu avem nimic de făcut până când sună clopoțelul.

Anul trecut, scena asta se repeta o dată la câteva săptămâni. Altfel, Marissa îmi vorbește foarte rar. Mi-e greu să-mi amintesc de ea fără să aud gemete, fornăieli, gâfâituri, înecat cu lacrimi și muci și nevoia acută de a-și sufla nasul.

Se crede că, atunci când îți pierzi vederea, toate celelalte simțuri devin mai ascuțite și e adevărat, doar că nu pentru că se amplifică. Pur și simplu scapi de obligația de a vedea mereu tot ce se întâmplă, ceea ce îți distrage în mod covârșitor atenția. Pe de altă parte, toată experiența mea legată de Marissa constă în ascultatul în detaliu al tuturor sunetelor pe care sunt în stare să le producă gura și nasul ei. Așa îmi sună dragostea neîmpărtășită. Dezgustător.

— Parker? Nu poți să mă ajuți cumva?

— Dar te ajut. Îți spun să găsești pe altcineva.

Mă opresc, conform scenariului obișnuit, ca să mă poată întrerupe.

— Nuuuuuuuu!

Eu sunt împărăteasa absolută a indiferenței când vine vorba despre ceea ce cred alții, dar nepăsarea Marissei în mijlocul curții pline de oameni — și tocmai în prima zi de școală — care o urmăresc cum imită o fabrică șuierătoare de mucozități... până și pe mine mă pune la respect.

— Marissa, uite ce e, sufletele-pereche nu există. Dar, în cazul în care cumva ar exista, ar fi vorba despre două persoane care se *doresc una pe cealaltă*. Tu îl dorești pe Owen, dar Owen o dorește pe Jasmine, iar asta înseamnă că Owen *nu* este sufletul tău pereche. Ești doar hărțuitoarea lui.

— Stai... Jasmine?

Savurez acest moment de liniște, Marissa e redusă la tăcere o clipă la auzul acestor informații surprinzătoare, pe care i le-am mai spus primăvara trecută.

— Dar ea nu e...?

— Da, lui Jasmine îi plac fetele, dar încă nu a găsit niciuna specială, așa că Owen crede ca un tâmpit că are o șansă. Prin urmare, faptul că umblă după ea peste tot e doar puțin mai lipsit de scop și mai trist decât faptul că tu te ții scai de el. De fapt...

Sarah plescăie din limbă și îmi dau seama ce vrea să spună, dar la anumite viteze am prea mult avânt să mă pot opri sau măcar să încetinesc.

— Singurul lucru pe care îl ai în comun cu Owen este faptul că ești îndrăgostită de cineva care nu te iubește, de cineva pe care nici nu-l cunoști. Ai căutat măcar vreodată în dicționar cuvinte precum *dragoste*, *suflete-pereche* sau măcar *relație*?

Libris
Respect pentru oameni și artiști

Liniștea care se așterne exemplifică perfect aspectul cel mai neplăcut al faptului că sunt oarbă: nu pot să văd cum reacționează oamenii la ceea ce spun.

— Dar... fornăie Marissa într-un sens productiv, dacă am putea să petrecem puțin timp împreu...

Salvați de clopoțel. Și eu, și ea. Dar mai mult ea.

•• •• ••

— Ca să vezi, e chiar PG-13*, împreună cu câinele ei ghid atotvăzător.

Bine cunoscutul țipăt strident vine din stânga mea și este acompaniat de zăngănitul ușii unui dulăpior școlar care se deschide.

— Spune-mi, te rog, că dulapul ei nu e tocmai acolo, îi șoptesc regizoral lui Sarah. Am aflat pe parcursul verii că sunt alergică la PVP. Acum sunt nevoită să umblu cu seringă de EpiPen** în geantă.

— Ah, da? spune Faith pe tonul ei certăreț. Eu sunt PVP? Adică... Persoane... Persoane...

— Polivinilpirolidonă. Folosită în compoziția fixativelor, a gelului de păr, lipiciului și placajului.

— Ei bine, eu cred că PVP vine de la Persoane... *Voarte Populare!* Izbucnesc în râs, ieșind din rol.

— Fay-Fay! Ai scos-o acum, pe loc?

— Bine-nțeles! Nu sunt atât de proastă pe cât pari tu.

Mirosul de kiwi și căpșune îmi spune ce urmează să se întâmple și mă pregătesc. Îmbrățișarea e atât de strânsă de parcă a sărit un urs

---

* Categorie de filme considerate neadecvate pentru vizionarea de către copiii sub 13 ani; face parte din sistemul american de clasificare a filmelor în funcție de maturitatea conținutului (n.t.).

** Monodoză injectabilă de adrenalină (epinefrină), utilizată de obicei pentru tratarea unor alergii grave (n.t.).

pe mine, cu toate că Faith e prea firavă ca să o compar cu un urs în orice privință. Mă țin de ea puțin prea mult și apoi îi dau drumul.

— Chiar ai un EpiPen?, mă întreabă.

— Fii serioasă, Fay, spune Sarah. Știi măcar ce e aia?

— Nepotul meu e alergic la alune. Dar tu știi ce javră îngâmfată ești?

— Da, știuuuf!

Valul de aer și răspunsul lui Sarah îmi indică faptul că Faith a îmbrățișat-o și pe ea.

— Îți vine să crezi cât de mulți străini sunt?, spune Faith, fără a încerca măcar să o spună în șoaptă. Locul ăsta e o grădină zoologică.

— Măcar ne invadează ei pe noi, spune Sarah, și nu invers.

E adevărat. Orașelul Coastview nu mai poate întreține două licee, așa că Jefferson s-a închis și toată lumea a venit aici, la Adams. Sunt atât de mulți oameni care nu știu Regulile îngrămădiți pe culoare, și nu doar bobocii, încât a trebuit să mă țin de mâna lui Sarah ca să traversez tot haosul până la dulapul meu. Va fi o bătaie de cap să îi dresiez pe toți începătorii ăștia, dar măcar nu sunt nevoită să mă obișnuiesc cu compartimentarea unei alte școli.

— Uite, vine încă unul, spune Faith, apropiindu-se mai mult și vorbind mai încet, amintindu-și de data asta de Regula Numărul 2, și mă îmbrățișează din nou.

— Îmi pare rău că nu am putut pleca din Vermont toată vara. Știi că aș fi venit dacă aș fi putut, nu?

— Sunt bine, spun repede, sperând să pun astfel capăt discuției.

— V-am văzut cumva vorbind cu Marissa azi-dimineață? Plângea cumva?

— Încă un an, aceleași prostii, spune Sarah.

— Spune-mi, te rog, că e vorba despre alt tip. Pe bune? Nu se poate...

Libris
Rețineri pentru oameni și cărți

Îmi închipui diverse expresii ale feței și semne făcute cu capul și ridicări din sprâncene care umplu golurile verbale.

— Despre asta ai vorbit toată dimineața? Cam egoist din partea ei... Stai.

Aud că Faith s-a întors și mă privește.

— Știe măcar? Nu i-ai spus?

— Da, ai dreptate, spun eu. „Ah, da, Marissa, pe când tu ți-ai petrecut toată vara jelind după un tip pe care nu îl cunoști deloc, mie mi-a murit tatăl, iar familia mătușii mele s-a mutat aici, deoarece casa mea e mai bună decât a lor.”

— Așadar... spune Faith. Asta ai gândit în sinea ta sau chiar asta i-ai spus?

— Doamne, Fay. Oi fi sinceră, dar nu sunt răutăcioasă.

— Există unele excepții, spune Sarah.

— Trebuie să plec.

Îmi desfac bastonul. Cu toți nou-veniții ăștia care îmi stau în cale, îmi va lua ceva timp să ajung la Trigo.

— Nu i-au desemnat un partener nou?, o întreabă Faith pe Sarah în timp ce mă îndepărtez cu bastonul înainte. Pe cine au ales? Petra nu s-a mutat în Colorado sau undeva pe acolo?

Sunt recunoscătoare că pot vorbi despre partenerul meu fără jenă. Nu are cum să fie vorba despre vreuna din ele — Faith are prea multe obligații sociale (a se citi: e *populară*), iar Sarah nu îndeplinește toate condițiile, pentru că nu urmează suficiente cursuri AP* și cum laude** dintre cele la care particip eu. Dar exista o fată de la Jefferson care

---

* Acronim pentru *Advanced Placement*, cursuri avansate oferite în Statele Unite liceenilor cu rezultate și aspirații academice remarcabile, care pot înlesni acceptarea lor ulterioară în instituțiile de învățământ superior (n.t.).

** Cursuri la care participă studenții de top ai unui liceu, care permit absolvirea cu calificativul *cum laude* (n.t.).

urmează toate cursurile mele și care era dispusă să îmi fie partener, așa că alegerea aproape că s-a făcut de la sine.

Imediat ce mă așez în locul meu obișnuit de la fiecare curs – în colțul drept din spate, rezervat cu o plăcuță cu numele meu – începe.

— Deci ești oarbă?

Îmi îndrept capul înspre vocea necunoscută de băiat care vine fix din fața mea, din primul rând. O voce groasă, cu vocale cam neclare. Vocea unui sportiv, dar las concluzia asta la nivelul de ipoteză care cere dovezi suplimentare.

— Ești sigur că te afli la cursul potrivit?, spun eu. Calcule Matematice pentru Genii are loc mai încolo pe hol. Aici se face doar trigonometrie.

— Bănuiesc că participi la cursul lui Kensington? Nu e cam devreme să faceți așa ceva?

Nu știu ce înseamnă asta sau cine e Kensington. Poate un profesor de la Jefferson.

— Băi, dobitocule, spune o voce de băiat din stânga Dobitocului. Chiar e oarbă.

Interesant. A doua voce e mai blândă și mai calmă. Nu sună în genul vocilor de sportivi corpolenți puși pe insultat. Îmi e cunoscută, dar nu pot să îmi dau seama de ce.

— Nu, doamna Kensington organizează chestia asta în care trebuie să te prefaci.

— Știu, și nu împarte elevilor bastoane. Mai mult, e prima oră din prima zi.

— Dar, dacă chiar e oarbă, de ce să se lege la ochi...

— Ai încredere, frate; taci odată.

Cuvinte dure, dar spuse pe un ton prietenos.

Astăzi am ales eșarfa albă de mătase, cu câte un X gros și negru pentru fiecare ochi. Ori alegeam asta, ori luam un hachimaki* pe care scrie *Vânt Divin* în kanji, dar nu am vrut să îi bag în ceață pe începători cu un astfel de mesaj ambiguu. În orice caz, îmi dau seama că a fost o greșeală să îmi las vesta acasă.

De obicei, port o geacă militară ponosită, cu mânecile smulse, acoperită cu insigne și ecusoane pe care mi le-au cumpărat sau pe care mi le-au dăruit prietenii de-a lungul anilor. Sloganuri precum *Da, sunt oarbă, vezi-ți de treabă!* și *Oarbă, nu surdă, nu proastă!* și preferatul meu, *Parker Grant nu are nevoie de ochi să vadă prin tine!* Mătușa Celia m-a convins azi-dimineață să nu o iau, spunând că îi voi zăpăci pe toți elevii de la Jefferson, care nu mă cunosc. Se pare că s-a înșelat însă. Trebuie zăpăciți.

Aud târșăit de picioare și scârțăit de lemn și oțel. Cineva s-a așezat greoi în stânga mea.

— Bună, Parker.

E Molly.

— Scuze că am întârziat, a trebuit să trec pe la cancelarie.

— Din moment ce nu s-a sunat, n-ai întârziat.

Încerc să vorbesc pe un ton degajat, dar să îi indic faptul că, în calitate de partener, nu trebuie decât să mă ajute cu anumite lucruri în timpul cursurilor, nu cu viața mea în general.

— Așa, deci te cheamă Parker, spune Dobitocul.

— Vai, îl întrerup eu pe tonul meu drăgălaș. Ai ajuns la concluzia

---

* Fâșie textilă tradițională japoneză, purtată în jurul capului în diverse împrejurări; erau utilizate de piloții japonezi sinucigași (*kamikaze*: vânt divin) spre sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial (n.t.).

asta pentru că tocmai ai auzit pe cineva pronunțându-mi numele. Și eu îți știu numele din exact același motiv. Totuși *Dobitocul* nu sună tocmai drăguț așa că o să-ți spun doar D.B.

— Eu...

— Shhh... dau din cap. Nu strica momentul.

Liniștea care se așterne exemplifică perfect aspectul cel mai plăcut al faptului că sunt oarbă: nu pot să văd cum reacționează oamenii la ceea ce spun.

— Eu... spune D.B. și sună clopoțelul.

— Scările care duc în parcare sunt în față, spune Molly.

Oftez în interior. De fapt, sunt obosită; poate am oftat în exterior, nu sunt sigură.

Orele s-au terminat de ceva timp, dar m-am înțeles cu Molly să ne facem temele în bibliotecă, câteva ore după școală, apoi să o sun pe mătușa Celia să vină să mă ia. Mama lui Molly e o profesoară care a venit și ea de la Jefferson – predă franceză și italiană – și îi iau în mașină și pe alții pe drumul dintre liceu și casă.

— Bun, spun eu. Scările alea sunt aici de cel puțin doi ani. Cred că ar fi foarte dificil să le ratez dat fiind că toată parcare se află cu doi metri mai jos decât toate sălile de curs.

Liniște.

Mă gândesc să îi amintesc de Regula Numărul 4, din moment ce nu a trecut mult timp de când i-am dat lista, dar această primă zi a fost obositoare și nu am energia necesară.

Nu am nevoie de însoțitoare nicăieri pe terenul școlii. Știu exact unde e spațiul de parcare pentru handicapați, iar în cei doi ani în

Libris

care a parcat acolo tatăl meu, cei fără handicap s-au obișnuit să stea departe de el. Molly spunea insistent că merge cu mine doar așa, dar eu nu sunt chiar atât de oarbă. Combinația dintre orbi, scări și mașini îi îngrozește pe cei văzători, dar de fapt nu e mare pericol. Mașinile sunt periculoase doar în mișcare și circulă doar în anumite locuri și în anumite sensuri și fac zgomot care se poate auzi, chiar și mașinile hibrid. Scările sunt bucățele de potecă pe a căror formă și dimensiune picioarele le pot simți mereu.

— Știi, Parker... izbucnește Molly cu un dram de energie, poate ușor iritată, dar apoi se oprește.

Oftează.

— Ce e?

— Nu contează.

Și eu vreau s-o las baltă. Nu am petrecut încă suficient timp cu Molly încât să îmi dau seama dacă îmi va plăcea sau dacă o voi tolera doar – efortul pe care îl voi depune în relația asta depinde mult de varianta care se va adevăra –, dar în orice caz vom petrece mai mult timp împreună decât cu oricine altcineva, toată ziua, zi de zi, tot anul.

— Nu îți poți lua înapoi cuvintele, spun eu, doar ca fapt, nu ca acuzație. Acum știu că ai ceva de spus. Scoate-o afară, înainte să se infecteze.

Aud cum respiră. Respiră gândind. Încerc să calculez dacă ar trebui să insist sau să aștept.

— E vorba doar... spune ea într-un final. Știu că abia ne-am cunoscut...

Respiră din nou.

— Vrei să te ajut?, o întreb. Sau să te las să te mai zbați?

Molly pufnește pe nas. Nu pot să-mi dau seama dacă o face zâmbind sau dând ochii peste cap.